

O pozorištu za decu i mlade kod nas, ukratko...

Tradicija pozorišta za decu u Srbiji je veoma kratka, i „tanka, tanušna“ prema sećanjima Velibora Gligorića. Jedini susret sa teatrom deca su, sve do polovine XX veka, imala prilikom porodičnih odlazaka u Narodno pozorište, i to prazničnim danima.

Prva pozorišta namenjena isključivo deci bila su amaterska, i jedno od njih bilo je Rodino pozorište, koje je uz pomoć svog slavnog oca Branislava, vodila Gita Predić Nušić, poznatija kao tetka Gita. U okvirima ovog (i drugih) kulturno-umetničkog društava, sve uloge igrala su deca-glumci, i nije bilo jasne raspodele poslova. Tako je slavni Branislav Nušić ne samo pisao komade, već je radio i kao sufler, rekviziter, ili šta god da je u tom trenutku bilo potrebno. Deca-glumci isplaćivani su simbolišnim honorarima – bombonama.

Potom, jedno po jedno, nastaju Malo pozorište Duško Radović (1948., prvo kao Pozorište lutaka NR Srbije, a onda kao Malo pozorište Duško Radović od 1984., od smrti velikog pesnika za decu čije ime nosi), Pozorište Boško Buha, kao prvo profesionalno pozorište za decu i mlade, najveće na Balkanu (1960., kada se KUD Roda izborilo za dobijanje statusa profesionalnog pozorišta), Pozorište lutaka Pinokio, u početku Putujuće pozorište Pinokio (1972., a današnji naziv nosi od 1973.). Pozorišta, ili češće scene pri postojećim pozorištima, domovima kulture i slično, namenjene deci, formiraju se redom i po čitavoj Srbiji.

Kako je istorija pozorišta za decu i mlade veoma mlada, tradicija festivala namenjena ovoj ciljnoj grupi je još mlađa. Pored najznačajnijeg TIBA Festivala, festivali koji su dobili svoje mesto na kulturnoj mapi su Festić, Pozorište Zvezdarište i Međunarodni festival pozorišta za decu u Subotici.

Na osnovu izloženog, može se reći da je kultura pozorišta za decu i mlade u Srbiji još uvek u povelju, ali i kao takva, već se može pohvaliti i relevantnim dostignućima od umetničkog, pa i socijalnog značaja.